

"Allah'ın varlığı bütün nimetlerin fevkinde öyle büyük bir nimettir ki,.. Binaenaleyh, zerrât-ı âlemin adedince iman nimetlerine hamd ü senâ etmek bir borçtur." Allah'ın varlığına şükretmek garip olmaz mı, izah eder misiniz?

Burada direkt olarak "*Allah'ın varlığına*" değil, bu varlığın iman şeklinde bizim alemimizde bulunmasına şükretmemiz isteniyor. Yani insan Allah'ı kabul etse de etmese de Allah zaten var ve mevcut. Ama biz bu varlığı iman ile alemimize taşıyor isek, bu büyük bir nimettir ve büyük bir şükür ister. Yani burada bahsedilen "**hidayet ve iman nimeti**"dir.

Ayrıca Allah'ın varlığı ve zat-ı akdesi, bütün nimetlerin membaa ve kaynağıdır. Yani insana verilen bütün ihsan ve ikramlar, Onun sonsuz *cemal, kemal ve ihsanından* kaynaklı gelmektedir ve bunun başlangıcı ve sonu yoktur. Bu gerçeklik insana sonsuz bir dinginlik ve huzur bahşetmektedir. Çünkü nimetin, dolayısı ile de huzur ve dinginliğin en büyük düşmanı belirsizlik ve faniliktir. Oysa Allah ihsan ve ikramları ile sonsuz belirgin ve kararlıdır, yani O ezeli ve ebedidir. Bu gerçeklik de insana müthiş bir huzur ve güven vermektedir.

Özetle, burada ontolojik bir lezzet ve nimet de söz konusu edilmektedir. "*Varlığın varlığıma güven ve huzur veriyor.*" demekte garip ve tuhaf bir taraf göremiyoruz.

İnsan açısından Allah'ın varlığının nimet olması, ontolojik (*varoluşsal*) bir nimettir. Çünkü akla gelebilecek bütün nimetler Allah'ın varlığına dayanıyor ve Onun varlığı ile kaimdir. Yani bu nimet görünmeyen, akla gelmeyen bir nimettir.

Yüz katlı bir gökdelen düşünelim, bu gökdelenin her katında ayrı bir sofraya ayrı bir güzellik ayrı birer nimetler döşenmiş olduğunu tahayyül edelim. Bu gökdelenin bütün mevcudiyetini bütün güzelliklerini bütün nimetlerini taşıyan binanın temelidir. Temel olmasa bina olmaz, bina olmasa nimetler olmaz, kaimiyet sırrı yani. Binanın her katındaki nimetler tadıldıkça takdir edilir, ama binanın temeli pek akla gelmez.

Aynı şekilde bütün mahlukat ve mevcudatın varlığı Allah'ın varlığı sayesinde meydana geliyor ve Onun varlığı ile devam ediyor. İnce ve derin düşündüğümüzde biz mahlukatın en büyük velininimeti Allah'ın varlığı oluyor.

Meseleye müteselsil bir analiz ve mantık ölçüsü ile bakmak gerekiyor. Bazen anne ve babamıza bakıp "*İyi ki varsınız!..*" dememiz normal olurken, **neden Allah'ın varlığına şükretmeyelim ki?!**